

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 6. Quomodo illam Dominus vulneraverit quibusdam mysticis sagittis,
quæ repræsentabant vulnera amoris Dei, & proximi: perfecitq[ue] in
ipsa suæ Passionis vulnera, & præstiterit illi alios ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

Quando Divina Essentia
Hanc animam respexit,
Ut illam, per gradus crucis,
Eveheret, prospexit.

Post aliquot dies, in alijs acerbis doloribus, ipsam recreaverunt aliã musicã celesti, prosequentes inchoatum textum: & quia ipsos non bene intelligebat, rogabat illos, ut

sibi dicerent versus, quos cantabant. Aliã vice autem ab ijs petijt, ut sibi omnium refricarent memoriam. In alijs magnis afflictionibus illam denuò exhalaverunt musicã Sancti ejus Angeli, animando ipsam ad patiendum.

Ⓢ

CAPUT VI.

Quomodo illam Dominus vulneraverit quibusdam mysticis sagittis, quæ repræsentabant vulnera amoris DEI, & proximi: perfecertq; in ipsa suæ Passionis vulnera, & præstitit illi, alios magnos favores.

T

Anti estimat DEUS meritum patientiæ, ut sepe ita servis suis conferat gratias, ut reddantur magis conspicuæ, per dolores, quos ipsis admiscet, quemadmodum apparet in sequentibus revelationibus.

§. I.

COMMUNICAVIT DEUS meæ animæ, magnam ac notabilem compassionem & commiserationem, quâ dolebam vices proximorum, propter afflictiones, desolationes, ac dolores, quos patiebantur, adeò ut mihi viderer habere vulneratam animam meam, & cor; sentiremque tenerè in me ipsa, effectus illarum molestiarum, ac dolorum alienorum. Cum ista compassione, & ex Divina inspiratione, rogavi quadam nocte Angelum meum Custodem, ut me duceret, vel permitteret ire, ad imponendam manum, in nomine Domini, super locum doloris, quem patiebatur quædam infirma, cum magno periculo suæ vitæ. Angelus mihi id prohibuit, dicens: Anima mea, ne hac de re agas, quia debilitas tuarum virium naturalium, non respondet istis desiderijs. Nihilominus videns meus Sanctus Angelus, affectum meæ animæ, consensit in illum itum: atq;

ita in momento me reperi, apud infirmam, & posui manus super locum doloris, sicut optaveram, ac redivi, quàm celerrimè. Hoc eodem tempore, postquam me dæmon, pessimè tractavisset validis ictibus, quibus me contudit adeò, ut meus Angelus Custos, vix me videretur posse detinere, unde egregiè fui contrafacta, & afflicta; quadam nocte nihil cogitans de eo, quod mihi statim accidit, & præente Domino, jacebam affixa lecto junctis manibus, vidique subito, in quantum mihi illam DEUS voluit manifestare, Divinam ipsius Omnipotentiam, omnem magnitudinem, totum ejus Divinum & infinitum Esse, ita ut summè fuerim attonita, & internè obstupefacta. Interea vidi, quòd ex Majestate illa Domini DEI, ac tertia Persona Sanctissimæ Trinitatis, inciperent prodire potenter, quasi eas emitteret ille Divinus Spiritus, quædam parvæ aureæ sagittæ, instructæ cuspidibus chalybeis, quarum singulis sauciavit valdè ac vehementer istam pauperem creaturam, in pectore, humeris, parte dextra, & sinistra cordis, cum magno meo dolore: ad dorsum ceciderunt tres: una in medio, & duæ in humeris, atq; aliæ ad manus & pedes. Dum ita essem afflicta ac doloribus gravata, Sanctus meus Angelus Custos dixit, magna cum reverentia &

I iii 3

commi-

commiseratione Domino Majestatis: Vulnerasti & affixisti, Domine DEUS noster, istam animam, sagittis tui potentis, ac Divini amoris, & fauciam illam præterea habes, compassione & amore proximi: Vide, Domine, quid nunc ab illa velis. Dum mea anima audiret, quod Angelus dicebat suo DEO, quamvis ita essem afflicta & vulnerata, memor meæ miseræ, properabam, & dicebam: Angele, dic reliquum Domino, dic Domino, qualis sim, ediffere illi meos defectus. Audivit Dominus, quod ipsi Angelus dixerat, ac respondit: Bene dicis, mi Angele: & dico tibi, hanc animam, ita constitutam, admirabilem esse meis oculis. Atq; tum jussit Dominus Sanctum Angelum Raphaëlem auferre à me, sagittas, traderèq; illas Angelo meo Custodi, ostendendas ab ipso, tanquam teste oculato, in occasionibus spiritualibus, quando Domino placeret. Ablatis sagittis, manabat sanguis ex vulneribus. Ego cum dolore dicebam DEO meo: Affixisti me, mi DEUS ac Domine, & vulnerasti, reddidistiq; me similem leproso: quis me sanabit? à nemine volo curari, nisi à te, mi DEUS ac Domine. Fiat, sicut dicis, dixit Dominus: dic mihi tamen modò, quid habes, quod mihi retribuas, pro tanta misericordia, & gratia, quam tibi præstiti? Pauperrima sum, Domine, & egena, ajebam ego, nihil habeo tibi dādum, quod mihi non dederis. Omnia tibi nunc reddo libenter, omnibùsq; viribus meis tibi denuò offerro meam animam & cor. Bene est, reposuit Dominus. Da mihi nihilominus jam aliquid, & impone manum in tuum sinum, ac vide, an aliquid ibi habeas, quod mihi possit offerre. Tunc inferui manum, sicut jussa eram à Domino, in meum sinum, & exemi illam plenam sanguine, ostendiq; ipsam Domino, cum ingenti mea admiratione. O quam mihi placuisti Anima! (dixit Dominus) quòd mihi obtuleris tuum proprium sanguinem. Pergratam mihi rem fecisti. Et præcepit cuidam Angelo, stanti penes se, cum mantili, ut extingeret illum sanguinem ex mea manu, eamq; mundaret. Fac

idem secundò (dixit Dominus) & pone manum ad tuum pectus, quam cum imposuiffem, sicut me Dominus jufferat, extraxi eodem modo plenam sanguine, & Angelus mihi illum absterfit. Jussit me Dominus, idem facere tertio, atq; Angelus tenens mantile, mihi ipsum tertio absterfit. Subjecit Dominus: Nunc, Anima mea, da mihi, quod tibi deest. Stupens hanc petitionem Domini, dixi ipsius Majestati: Quid vis, ut tibi dem, Bonum meum, & Domine mi, cum ego potius vellem petere, per istam gratiam & favorem, quem mihi præstitisti, aliquem alium, tantum abest, ut cogitem me posse aliquid dare tibi, vel offerre. Considera bene Anima (dixit Dominus) quia aliquid habes in te, quod mihi des. Tum ego videns instantiam Domini, aspexi meum pectus, inspirante mihi id Domino, & vidi illam Crucem septem vulnucolorum, quam habebam (*cujus jam est facta mentio, in libro secundo*) tangensq; ipsam, sensi me habere, in singulis illis vulnuculis, cuspidem chalybeam, vel alterius metalli, & intelligens, Dominum velle, illas sibi à me offerri, extraxi easdem sigillatim, ac posui super pelvim, quam tenebat ille Angelus, habens mantile, cum gravi meo dolore, ac admiratione ejusmodi operum, & mysteriorum Divinorum. Exemi præterea ex quinque partibus, quas habeo vulneratas, ex manibus, pedibus, & lateribus, quatuor parvos claviculos, & cuspidem lanceæ, quæ fuerant renovata ea vulnera: omnia illa instrumenta doloris obruli Domino, corpus Majestati fuit acceptissima mea oblatio, dixitq; mihi: Optimè fecisti, & placuisti mihi; eò quòd libenter volueris renovare tua vulnera, restituendo mihi idem instrumentum, quo ego illa tibi, ex amore, institui, ad majus bonum tuum & coronam, demonstrandòq; mihi hoc modo, te esse paratam, quantum est in te, firmam, & voluntate, ut ipsæ clavis vulnerem tuam animam & cor, quoriscumq; vulnera. Atq; statim, postquam hoc Dominus dixisset, accessit ad me ipsius Majestas, & aureis nummis, quos posuit in singulis vulneribus

neribus sagittarum, stitit sanguinem ex illis manantem, eademq; sanavit, ut tamen remanerent impressa ipsorum signa. Postquam Dominus tam mirabiliter curavit meam animam, univit illam secum, adeo forti complexu, & unione tam arctâ, ut mihi viderer prorsus deficere: ubi mihi manifestavit Dominus talia, tam Divina, & mirabilia, ut ego illa nec possim, nec sciam verbis exprimere.

§. II.

PAULò post mihi dixit Dominus quodam die (20. Julij, A. 1619.) Anima, vine venire ad me? Ego tacui, timens aliquantum. Postridie accidit idem, & tertio similiter; atq; tunc dixi: Itâ Domine. Subitò me secum univit Dominus, unione tam arctâ, ut jam mihi viderer expiratura. Deinde me dimisit, & vidi me totam, à pedibus ad caput usq; ita vulneratam, sicut fuit Christus Dominus alligatus columnæ, quo factum est, ut sentirem dolores, quos ille tunc est passus. Induerunt me Angeli tunicâ lineâ transparente, ac paulò post, habitu & scapulari Sanctæ Birgittæ, remanentibus discoopertis pedibus & manibus, ac latere, quasi tunica & habitus haberent illic aperturam: deinde accessit Sanctus quidam Angelus, qui mihi in quinque; illis partibus, infixit clavos, quos ego exemeram, & obtuleram Domino, non absq; aliquo dolore: quamvis priori vice fuerit longè major. Post hoc vidi quandam sellam, in qua me collocaverunt mei Sancti Angeli: & ex parte, non nihil remoti, erant quatuor diaboli, aspicientes me torvè, more solito, ut mihi incuterent metum. Venerunt quatuor *Parvi* Angeli, volentes accipere sellam, apprehensis perticis, quas habebat insertas, ut me ferrent aliò. Puduit me, & erubui, quòd hoc Angeli facerent, dixiq; illis, me nullo modo in id consenturam: responderunt autem mihi: Si nos non tulerimus sellam, ferent ipsam illi diaboli, elige, quod vis. Ego respondi: Malo hoc fieri, quàm consentire, ut illam ferant ipsi, mei Domi-

ni. Tunc venerunt diaboli, & sustulerunt sellam, qui, comitantibus me Sanctis Angelis, unâ cum meis, illam ferebant quietè, quamvis indignabundè. Transiverunt per quendam fluvium, ad magnum campum, prope hiatum aliquem Inferni, instar profundissimi putei, ubi mihi Dominus ostendit multas animas, cumulatim sibi invicem superpositas, cum diabolis terribiliter ejulantes, inter horribiles ignes, & fumos, ac odorem Sulphuris, unde adeo exhorruui, ut dicerem intra me: Bonum est hîc pati, ne deveniatur ad tam horribilem locum. Postea pervenerunt ad portam cujusdam paradisi, & loci deliciosissimi. Inde me tulerunt Angeli, in Spiritu, ad cælestem Jerosolymam, ubi me Dominus secum univit, & introduxit in secretissimum penetrabile sui pectoris, ostenditq; mihi grandia arcana suorum iudiciorum quæ nescirem verbis exponere. Et postquâ mihi fuisset bene precatus, retulerunt me Angeli ad meum angulum.

Post unum diem, mihi dixit Dominus: Anima, accede ad me, ne timeas: mène, times? Ego, quamvis timerem, accessi, vidiq; me indutam, perforatâ illâ albâ tunicâ. Erat ibi collocata in alto ingens Crux, cui me ipsemet Dominus admirabili modo affixit, alligans me in juncturis manuum, & suffraginibus pedum: Mansi ita, alligata aliquamdiu, cum magno dolore, adeo ut mihi caderet caput inclinatum, nec illud possem sustinere erectum. Et milleni Angeli spectabant, quod fiebat, quasi attoniti, propter extraordinarias vias, quibus DEUS suos ducit. Aliquantò post Dominus inclinavit Crucem ad terram, atq; tum fuit maximus dolor, quem sensi, ut existimarem, me esse extinctam, ereptamq; mihi animam, & abductam à Domino ad Cælum. Postea redij ad me, & passa sum tam terribiles dolores, ac divulsiones in toto corpore, quasi id corporaliter contigisset.

Post hoc me admirabiliter aspexit Dominus, ac dixit: Anima mea, complevi in te opus, quod decreveram, & impressi tibi omnia vulnera mea, ac plagas, quas pro-

tua.

tua salute, ac remedio suscepi, signavi que te hoc meo sigillo, ex quo agnosceris deinceps, pro mea vera Filia, pura & munda, in tota cælesti Patria, & nemo te mihi unquam poterit auferre. Vale modò, Anima.

Non videbatur mihi Dominus hoc dicto significavisse, me brevi, aut quàm citissimè morituram, sed loquutus fuisse, de similibus operibus & mysterijs, qualia erant illa, quæ tunc mihi contigerant, ac hujusmodi rebus admirandis, & quasi me vellet liberare ab eo, quod eram passa. Mea anima audivit propter suos solitos timores, quod illi dicebat Dominus, cum turbatione, & acsi id vix audire vellet: nihilominus illi Dominus reliquit impressas, & quasi obfignatas illas veritates in anima. DEUS sit benedictus.

§. III.

PAUCIS diebus post mihi dixit Dominus. Cùm particeps jam facta fueris meæ Passionis, par est, ut particeps fias meæ Resurrectionis, & hoc dicto, me duxit ad cælestem Jerosolimam, ubi me est solatus, more consuevit, cùmq; ego vehementer sentirem reditum ad hoc exilium, dixit mihi Divina Majestas: Ne id ægrè feras; etsi enim me non videas clarè, maneo tamen tecum, & ubi est mea gratia, est quoq; mea gloria. Triduo vel quadriduo post, quodam die, sumpto Sanctissimo Sacramento, jacuit mea anima, prostrata à Sancto meo Angelo Custode, ad pedes Christi JESU Domini Nostri, totiusq; Beatissimæ Trinitatis. Dum ita esset provoluta, vidit mea anima ac sensit, se à Domino conspersam aspergillo intincto in sanguine, quo tota fuit infecta, ac depicta: & postea vidit, quòd, postquam id fecisset Dominus, acceperit ad suam sanctissimam manum quoddam gutturium, plenum liquore, seu aquâ mysticâ, effundensq; illam paulatim super caput, ac deinde ad manus, ita ut deflueret ad quandam pelvim, me omni ex parte madefecerit, & imbuerit eâ sanctâ aquâ. Toti hu-

ic mysterio aderat flexis genibus, & quàm attentissimus, Sanctus Angelus meus Custos, considerans, quod fiebat. Deinde, accepit Dominus quoddam mantile, & postquam illo abstersisset eam aquam ex meo capite, mansit in ipso expressa ac designata Corona spinea sanguinolenta. Hoc mantile tradidit meo sancto Angelo Custodi, qui illud servavit intra se. Idem fecit Dominus cum alio linteo minore, in manibus, ubi reliquit impressa sanguine, vulnera manuum: quod similiter datum fuit meo Angelo Custodi, & ab ipso servatum. Postea magno quodam linteamine mihi absterferunt mysticè quidam sancti Angeli illas maculas, & picturas sanguineas, in quo manserunt expressa ac designata sanguine, omnia signa flagellorum, quibus Dominus fuit concisus, & quæ ejusdem Majestas impresserat in mea anima, tempore illius arcæ unionis, de qua sum loquuta. Erat res visu admirabilis, quia in tam exiguo loco, quantum est, commensuratus staturæ unius personæ, videbatur esse infinita signa valde distincta & expressa, quamvis conjunctissima, & alia alijs superaddita. Ibi erant signa pedum & lateris, non verò manuum & capitis: hæc enim fuerunt designata in prioribus linteis. Istud linteum majus etiam est datum Angelo meo Custodi. Non parum mirabatur mea anima adeò extraordinaria mysteria, præfertim, quòd tunc non sciverim, nec intellexerim, quid significarent: atq; ita vehementer hærebat attonita, cogitando, qualia esse possent ea mysteria, quæ in ea fuerat operatus Dominus. Sic diu erat perplexa, nec Dominus ipsi quidquam dicebat; postea verò videns illam Divina Majestas ita constitutam, dixit illi: Anima, quare sic es consternata? Ne te affligas, neq; timeas: quod enim modò nescis, nec intelligis, scies postea, & quando magis expediet. Nunc autem vale; præcepitq; meo Sancto Angelo & cæteris, qui mihi solent gratificari, ac tunc ibi comparuerunt, ut me sollicitè & consideratè acciperent, reponerentq; in meo loco, ac abstraherent ab illo raptu, qui tunc

tantus, ut nihil potuerim loqui, nec agere. DEUS sit benedictus!

Pauci dies post hoc præterierunt, & dum aliquando manè agerem cum Domino, exposuit mihi ejus Majestas significationem horum mysteriorum, dixitque: Nunc, Anima, tibi dicam, & scies declarationem istorum mysteriorum, quæ vidisti. Quod fueris conspersa sanguine, erat figura, & significabat, tibi denuò applicari mea merita, & sanguinem effusum pro tua salute, ac remedio. Unctio tui capitis, imbuti illo pretioso liquore, fuit nova unctio, & gratia Spiritus Sancti, quæ tibi est appli-

cata, & gratiosè atq; amanter collata. Mysterium lotionis manuum significavit, applicari tibi gratiam, ut purius & perfectius peragas opera, concernentia meum honorem. Tradita autem sunt Angelo mantilia, quæ retinuerunt impressa in ijs signa, ideo, ut die tuæ mortis & judicij particularis, illa exhibeat cæteris Angelis, & hi ex ipsis agnoscant admiranda opera, quæ ego facio in meis creaturis, easdemq; custodiant, ac protegant, videntes amorem, quo erga illas feror, ac propter omnia me laudent, & glorificent.

☉§(* * *)☉

CAPUT VII.

Quomodo Christus Dominus in ea compleverit mysteria suæ Passionis, efformando in illa Crucem quatuor brachiorum, incisam ipsius pectori, velitque, ut honorentur sua, quoad hoc, arcana judicia.

Admirabili artificio DEUS extruebat edificium spirituale istius suæ famule, perficiendo, & manifestando sensim in alijs visionibus, quod capere in alijs, speciatim in mysterio Vulnerum & Crucis, cujus in præcedentibus libris facta est totius mentio, ut apparet ex eo, quod sequitur:

§. I.

DUm, inquit, quodam tempore matutino (in Septembri A. 1622.) agerem cum DEO, nihil minùs cogitans, quàm, quòd mihi esset præstiturus aliquà extraordinariam gratiam, venit ad me S. Dominicus, & loquutus est mihi amanter, dicendo, se venire nomine Domini ad me invisendam, & peragendam mysterium, quod essem visura. Revertita fui Sanctum, ac resignavi me in voluntatem DEI, & Sanctos ex Ordine Sancti Dominici, omnes tenentes luminaria in manibus.

Subitò me accessit meus Angelus Custos, & magna cum charitate, modestia, & verecundia, assistentibus ipsi reliquis meis Dominis Angelis, detexit superiorem partem mei pectoris, ubi formamus signum Crucis, quando nos signamus, & Sanctus Dominicus, perattentè & amanter, accepto quodam instrumento, valde subtili ac delicato, ex manu Sancti Angeli, qui juxta ipsum stabat, formavit Crucem in illa parte, aperiens nonnihil pectus, ità ut erumperet sanguis. Erat Crux instar earum, quas dicimus Caravacenses, habens quatuor brachia, in hunc modum; † Cui statim superimposuit velum admodum subtile, ac delicatum: atq; Sanctus Angelus meus Custos me iterum cooperuit; Sanctus autem valedicens mihi, peramanter dixit: Vale jam, Soror nostra, ego enim feci, quòd eram jussus à Domino. Hoc dicto disparuit, & reliqui omnes, qui cum ipso venerant, Sancti, ac Angeli. Ego vehementer obstupefacta, & consternata, propter hoc factum, ac tantas misericordias,

Kkk

dias,